

OKÉNKO

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXI, číslo 2

Vyšlo 28.6.2009

ODPOČINEK

V první řadě je potřeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je něco zcela jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívat. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek volného času. Jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl.

Mnohdy se jedná o chorobný stav, o workholismus, což je návyk na práci, podobně jako bývá návyk na alkohol. A tak jako alkoholik, když nepije, má abstinenční příznaky, tak workholik, když chvíli nepracuje, začne být neklidný, nervózní, roztěkaný. Říká si: „Já nic nedělám, jen sedím, měl bych už zase něco dělat, to je jinak hrozná ztráta času...“

Odpočinek je ale také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek a on mne uschopňuje k další práci. Je potřeba si osvojit pojem „dělat odpočinek“.

Kéž tedy nastávající doba dovolených je smysluplně prožitým časem, který nás uschopní dobře prožívat chvíle, které budou po prázdninách zase následovat.

Podle knihy Maxe Kašparů „Do výšky volím pád“

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 12.4. Lucie Brunclíková ze Šlapanic
Tomáš Antonín Buchta ze Šlapanic
- 22.4. Filip Josef Tancoš ze Šlapanic
- 17.5. Aleš Velan ze Šlapanic
Jonáš Cyril Malík ze Šlapanic
Tomáš Brtník z Holubic
- 5.6. Michael Locker ze Šlapanic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili

- 25.4. Petr Prygl ze Starého Poddvorova a Jana Burianová z Ponětovic
- 1.5. Michal Kříž z Viničných Šumic a Pavla Prosecká z Prace

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 4.3. Vladimír Ondra z Jiřkovic (*1940)
- 6.3. Vladislav Přerovský z Kobylnic (*1958)
- 27.3. Anežka Klačková ze Sokolnic (*1931)
- 1.4. Miroslava Sedláková ze Šlapanic (*1932)
- 11.4. Růžena Paulíková ze Šlapanic (*1914)
- 13.4. Marie Trundová z Brna (*1908)
- 24.4. Jan Daněk z Bedřichovic (*1925)
- 11.5. Božena Příbylská ze Šlapanic (*1925)
- 19.5. Jitka Šteflová z Kobylnic (*1948)
- 25.5. Marie Rožková ze Šlapanic (*1918)
- 1.6. Yvona Veselá z Křižanovic (*1961)
- 6.6. Jan Žemla z Ponětovic (*1934)

Z KALENDÁŘE

- 2.8. Hody v Jiřkovicích
- 9.8. Hody v Kobylnicích
- 11.8. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 16.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
Šlapanické slavnosti
- 30.8. Pout' do Tuřan
- 13.9. Hody v Praci
- 19.9. Pout' na Vranov
- 27.9. Návštěva Svatého otce

SUPR DOVOLENÁ V ITÁLII ANEB 5. FARNÍ DEN TROCHU JINAK

To Vám bylo tak. Naši známí nás na konci ledna pozvali na jakýsi ples. No vůbec se mi nechtělo, protože zrovna měli dávat ten nový film s Arnoldem Schwarzeneggerem. Znáte ale ty ženské přesvědčovací figly. Tož na mě ta moja nastoupila, až mě udolala a na ples se prostě šlo. Měl jsem v plánu uvelebit se někde blízko báru. To jsem se ale šeredně spletl. Žena mě vzala pod pažu a už jsme se hrnuli přes celý sál hned k prvnímu stolku u pódia. Vypadalo to tam dost nóbl. Všude palmy, plno exotického ovoce, opice a hlavně ti muzikanti v saténových košílkách! Myslel jsem si, že to je ples ZOO, ale ona to pořádala nějaká cestovní kancelář Fara Tour. Nabízeli tam dost luxusní dovolené za nekřesťanské peníze. Naše rodina byla v zahraničí jen párkrát. V Polsku na nákupech a na Slovensku na návštěvě u tety Oliny. Tak jsem si řekl, že jednou bychom si taky mohli vyhodit z kopýtka a zašel jsem za tím jejich šéfem, jestli by se tam nenašlo něco levnějšího. Tož prolistoval ten jejich tučný katalog a s vítězoslavným úsměvem vykřikl: „Máme!“ Když jsem viděl cenu 1200 Kč a nadpis Itálie, na nic už jsem se neptal a hned to zaplatil celé rodině.

Odjezd měl být v neděli 7. června brzy ráno. No přípravy to byly velké. Moja žena měsíc před odjezdem otevřela skříň a prohlásila, že nemá co na sebe a musí si k tomu moři něco nového koupit. Tak jsem pokorně odevzdal kreditní kartu a čekal, kolik mi tam po takové razii asi zbude. Naštěstí mi zůstalo aspoň pár stovek, které jsem vyměnil za euro, abychom si na pláži mohli koupit zmrzlinu, nebo pivo. Den před odjezdem manželka vstala hned se slepicemi a začala okamžitě balit. Zhruba ve čtyři odpoledne se spokojeně dívala na dva obrovské loďáky, kam nakonec vměstnala opravdu jen svoje nejdůležitější věci. Moje balení bylo jednodušší. Do igelitky jsem si dal pantofle, kraťasy, pas a slivovici místo lékárníčky a byl připraven k odjezdu. Dětem jsme vše sbalili do cestovní kabele a už byl tak akorát čas dostavit se na místo odjezdu.

Když jsem u autobusu uviděl ty babičky a dědoušky, kteří měli jen malinké batůžky se třemi řízky, říkal jsem si, že tu něco nehraje. Nedůvěřivě jsme nastoupili a čekali, co se bude dít. Během cesty všichni usnuli, jen já, v předtuše něčeho neblahého, jsem nemohl zabrat. Kolem půl druhé po poledni nám delegátka oznámila, že už se pomalu blížíme k cíli. Tož mi ale bylo divné, že pořád nevidím to moře. Přesně ve 14.00 jsme zastavili před nějakou zříceninou. V tu chvíli nám delegátka řekla, že se nacházíme přímo v Římě u samotného Colosea a že nás zve na jeho prohlídku. Prý se tam v tento den zrovna koná nějaká oslava, kde si připomínají svatého Pavla. Popřála nám, ať si to pěkně užijeme a připomněla, že odjezd domů je v 18.00. V tu chvíli na mě moje žena a děti vrhly vražedný pohled a mě všechno docvaklo. Za těch 1200 Kč jsem nekoupil týdenní pobyt u moře, ale jednodenní zájezd do Římského Colosea na jakousi akci!

No když už jsme dojeli až tak daleko, tož jsme se tam šli podívat! A to vám byla sláva! Hned u vchodu do Colosea nás přivítali nabašení římsí strážci. Když jsme vešli dovnitř, první čeho jsem si všiml byl místní bar - dokonce i s udrínou. A představte si, že to tam udil nějaký Čech! Tak jsem si objednal zrovna tři kousky, aby mi zbylo i na doma. Samozřejmě měli v tom baru i italské specialitky – víno a pizzu. Báľ jsem se ale, že by mi na tu pizzu dali nějaké mořské potvory, tak jsem si dal raději jen pivo. Jakmile jsme se usadili ke stolům, bohatě prostřeným výborným cukrovím, hned to začalo. Přímo doprostřed Colosea přišli v mohutném průvodu antické postavy, oblečené do bílého roucha, s bobkovým listem na hlavě. Později jsem se dověděl, že to jsou nějaké slavné divadelní hvězdy, které vedl místní pan farář. A tož to měli dobře zorganizované. Všecky děcka si odvedli do nedalekého parku, kde se o ně starala místní mládež. Sice nevím, jak ti naši raráši těm Italům rozuměli, ale moc se jim to líbilo. Představte si, že je tam dokonce vozili na nějakém italském plnokrevníkoví!

My dospělí jsme se ale taky nenudili. Jako první vyhlásili zajímavou soutěž pro ženy, tož jsem tam tu moju taky přihlásil. Musely se zavázanýma očima co nejlépe namazat krajíc chleba a nalít sklenici minerálky. Boj to byl veliký, ale nakonec s přehledem zvítězila nějaká opálená Italka, která má doma tři děti a dvoumetrového manžela, takže se není čemu divit. Mám pocit, že se jmenovala Maruška Králová.

Soutěž pro muže byla taky ohromná. Měli co nejkrásněji napsat pusou na obrovský papír nějaký text. No neumím italsky, tak jsem tomu nerozuměl. Nejkrasopisněji to měl ale přespolák, pan Kněžíček. To víte, asi hodněkrát opakoval první třídu, že mu to šlo tak od pusy. V pauzách, mezi všema těma supr soutěžema hrál nějaký místní umělec Jiří Malý, který mi strašně připomínal Karla Gotta, tak jsem si od něho vzal i autogram.

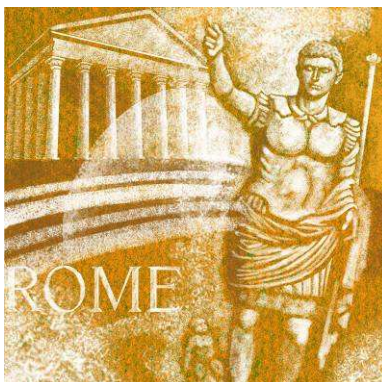
Musím Vám ale říct, že nejnapínavější byla vědomostní soutěž o svatém Pavlovi. Já bych teda nevěděl nic, ale místní farníci byli tak nabiflovaní, že ani ti organizátoři už pak nevěděli, na čem je mají nacytat. Před závěrečným kláním místních rodin nám ještě slavní divadelníci zahráli srandovní scénku o automatické zpovědnici. To vám byla taková bžunda, až mi tekly slzy. Říkal jsem si, že auta sice

dělají Italové slušná, ale s tou technikou to moc neumí, protože se jim ten stroj nakonec porouchal.

Na závěr této slavnosti byly připraveny závody pro tři rodiny. Jmenovali se Sedláčkovi, Buchtovi a Vojtovi – je vidět, že je v Itálii plno českých přistěhovalců. Ve třech disciplínách bojovali jako lvi. Padalo se, brečelo se, fandilo se, tleskalo se, až nakonec všichni za tu obrovskou snahu dostali krásné stany na dovču.

Tak jsme se ani nenadáli a už nás naháněla delegátka zpátky do autobusu. Já byl spokojený, protože jsem si ve své igelitce vezl čerstvě vyuzené cigáro, žena byla spokojená, protože se seznámila s místní rodinou, která nás pozvala na jejich chatu u moře, a děti byly spokojené, protože dostaly krásné odměny a perfektně si zasoutěžily. I když to nebyla dovolená u moře, přesto si s sebou každý odvážel nějaký pěkný zážitek. Tož kdybyste chtěli, prý se tam taková slavnost koná každý rok.

Za celou rodinu děkuje všem Hanuš Podborský

JIŘÍKOVSKÉ KOLÁČE

Pátým rokem se koná farní odpoledne, kde se schází všechny děti, dospělí, přátelé a hosté šlapanické farnosti.

Nejen zábavou, ale i povinnostmi živ je člověk. Jsou tací, kteří už dlouho před akcí vymýšlejí program, zábavu a soutěže pro všechny kategorie. Na faře se uklízí, chystá se posezení a ostatní věci k tomu nutné. A také pro žaludek je potřeba něco udělat. V mnoha rodinách se pekly buchty, cukroví a bábovky. Korunou stolu je však koláč. Dostaly jsme tu čest je upéct.

Základem pečení je dobré zázemí. To nám poskytla Mateřská škola v Jiříkovicích s laskavým svolením paní ředitelky Zuzany Havlíčkové. Vrchní kuchařka,

paní Jarmila Mazálková, zadělala těsto. Ke čtvrté hodině odpoledne pak koláče přišly upéct paní Helena Kučerová, Jana Lišková, Marie Zemanová, Anna Kučerová, Jarmila Šlezingerová, Ludmila Bučková, Věra Buchtová a já. Všechny jsme byly šikovné, práce nám šla od ruky, a tak jsme už k osmé hodině byly hotové. Jestli se nám koláče povedly, to jste mohli posoudit sami na farním dnu.

Sama jsem poznala, že je celkem náročné všechno nachystat. Víme, že v dnešní uspěchané době nemá každý čas. Proto moc děkuji všem ženám, které se pečení zúčastnily, ale i těm ostatním nejmenovaným za jejich pomoc finanční nebo materiální.

Draha Bučková

POUŤ V BEDŘICHOVICÍCH

Stalo se již tradicí, že koncem května bývá poutní mše svatá v Bedřichovicích před kaplí, která je zasvěcena Panně Marii Lurdské. Přichází sem mnoho poutníků ze Šlapanic, Podolí a okolních vesnic. I letos, v neděli 24. května 2009, se konala poutní slavnost v Bedřichovicích. Připomínali jsme si 74. výročí posvěcení kaple. Po devíti letech pouti v naší vesnici předcházely hody, které se konaly v sobotu odpoledne průvodem stárků obcí a večerní hodovou zábavou. Mše svatá byla slavena od 10 hodin v parku před kaplí a sloužil ji P. Miloš Mičánek, farář ze Šlapanic. Nad obětním stolem, kolem něhož byli kněz a ministranti, byl postaven bílý stan. Při mši svaté jsme zpívali píseň „Ejhle oltář Hospodinův září“ a mezi tím nám zazpívala schola mládeže

ze Šlapanic. Na elektronické varhany hrál pan Jiří Malý, varhaník ze Šlapanic. Mše svatě se zúčastnilo také šest malých dětí oblečených v krojích a několik krojovaných párů.

První čtení ze Skutků apoštolů přečetl stárek Radek. Žalm „Hospodin si zřídil na nebi trůn“ nám zazpíval pan Ing. arch. Jaroslav Klaška, starosta města Šlapanice. Druhé čtení z prvního listu svatého apoštola Jana přečetla paní Jitka. Janovo evangelium a promluvu přednesl náš pan farář. Před evangeliem schola zazpívala píseň. Jeden pár stárků přednesl přímluvy. Při podávání svatého přijímání a na závěr nám opět zpívala schola několik pěkných rytmických písní. Na závěr mše svatě kněz přečetl ohlášky a všem přítomným udělil požehnání.

Všichni účastníci poutě měli možnost si prohlédnout opravený interiér kaple i krásnou květinovou výzdobu oltáře. V kapli byla výstavka historických fotografií z poutí od roku 1990 do současnosti, dále obrázky z mimořádných mší svatých v kapli v roce 2008 a 2009, na které byli pozváni kněží, kteří v naší farnosti v minulosti působili: P. Milan Vavro, P. Pavel Kopeček, P. Jaroslav Filka, P. Pavel Dokládál, P. Bohuslav Richter a P. Dan Žůrek. V prostorách před parkem stárci nabízeli přítomným k ochutnávce víno z hodů. Volný čas dopoledne byl naplněn přátelským setkáním poutníků, příbuzných i známých z obce i okolí.

Odpoledne ve 14,30 hodin bylo v kapli svátostné požehnání vedené otcem Milošem Mičánkem a otcem Josefem Vlčkem. Na závěr požehnání jsme zazpívali Te Deum, jako poděkování Pánu Bohu za všechny přijaté milosti a dary. Celá poutní slavnost byla umocněna krásným slunečným počasím, které nám letos mimořádně přálo.

Fotografie z poutní slavnosti jsou přístupné na internetových stránkách Šlapanické farnosti v sekci fotogalerie.

Ing. František Kubiš

VÝLET S NÁBOŽENSTVÍM V BEDŘICHOVĚ U LYSIC

Manželé Staňkovi a pan farář přišli s nápadem jet s náboženstvím na víkend do Bedřichova na výlet. Vyrazila nás parta osmáků, deváťáků a prváků. Celkem nás bylo dvacetdva. Cesta tam nám rychle uběhla a po celý pobyt nám vyšlo pěkné počasí. Každý z nás byl napjatý, co vše nás čeká. Po vydatné večeři jsme hráli hru a poté se šli pomodlit do kostela. Druhý den jsme šli na mši svatou a potom se dívali na film z 2. světové války ŠARLATOVÝ A ČERNÝ. Odpoledne jsme se vypravili autobusem na zámek do Lysic. Nazpět jsme šli pěšky a po cestě si zahráli hru. Večer jsme zakončili modlitbou v kostele. Ráno se nám nechtělo moc vstávat z důvodu změny času. Všichni jsme se pustili do úklidu fary. O půl jedenácté byla mše svatá, kterou sloužil náš pan farář s jáhnem. Po obědě jsme se rozloučili a vypravili se domů. Všem se nám tam moc líbilo a doufáme, že brzy pojedeme znovu.

Lucka Králová, Katka Buchtová, Anežka a Maruška Vavrový, Markéta Horáková

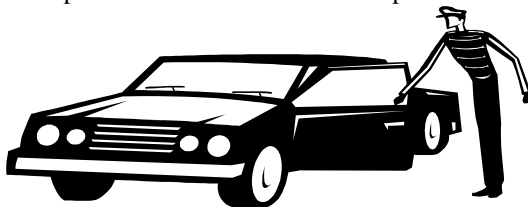
DEN VÝSTAVY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI VE FARNOSTI PODOLÍ.

Na svátek sv. Josefa se jako každoročně, konala výstava Nejsvětější Svátosti. Ráda se chodím pomodlit, je tam ticho a dýchá na nás přítomnost Boží. Při dnešní návštěvě jsem si vzpomněla na jednu návštěvu v Podolí asi před 23 lety. Šla jsem s dcerami v podzimním odpolední z Bedřichovic na tuto návštěvu. Sluníčko nás provázelo na této cestě a následovalo nás až do kostela. Přes okenní sklo se neslo až ke kříži na pravé straně a kolem hlavy Krista vytvořilo krásnou a pravidelnou svatozář. Před námi klečící pí. Urbánková se otočila a říká: „Vidíte to také?“ Ano viděly jsme to a byly jsme jako u vytržení. Svatozář trvala asi 5 minut a pak sluníčko zašlo. Na zpáteční cestě už nám sluníčko nesvítilo, ale nás hřála radost, kterou jsme zažily v kostele.

Růžena Čechová

KAM SE VOZÍ BISKUP

Od roku 1990 je biskupem naší diecéze Mons. Vojtěch Cikrle. Kněžské svěcení přijal r.1976. Protože na jeho bedrech leží starost o 451 farností, má mnoho povinností a řadu cest, které podniká za svými ovečkami. Od roku 1993 je jeho osobním řidičem náš farník Jan Buchta z Jiřkovic. Zeptali jsme se jej, kam míří cesty našeho otce biskupa, jaká je služba biskupského řidiče a co vše s sebou přináší.

Jendo, jak ses stal řidičem otce biskupa?

To jednou šel náš tehdejší pan farář otec Josef Brtník něco vyřizovat na biskupství a tam se dozvěděl, že se hledá řidič. S jeho doporučením jsem pak šel na pohovor.

Zajímala by mě náplň tvého běžného pracovního dne.

To je pokaždé jinak, i pracovní doba se řídí podle potřeby. Pokud někam vezu otce biskupa, předchází tomu příprava liturgie, před odjezdem sbalím věci (oblečení), cestou se modlíme, po příjezdu na místo akce zase vybalím a s místními ministranty si v rychlosti vyjasníme úkoly. Při bohoslužbě stojím s misálem poblíž otce biskupa. Pokud něco neklape, snažím se to napravit (někdy marně). Po skončení zase všechno složím do kufru a než nastane přesun na další místo nebo domů, následuje obvykle nějaké pohoštění s besedou.

Souvisí tvoje práce výhradně s přibližováním otce biskupa za povinnostmi, nebo máš i jinou náplň práce?

Toho přibližování je minimum, střídáme se tři. Otec biskup si bere řidiče tam, kde jej potřebuje jako ceremonáře, jinak řídí sám. Mimo dopravy dělám všechno možné - údržbu aut, na domech, zahradách, pomáhám při zajištění různých akcí biskupství atd.

Otec biskup je zván na mnohá místa, cesty jistě bývají i časté a únavné. Jak je spolu zvládáte?

Mám-li mluvit za sebe, tak ty cesty jsou mým odpočinkovým dnem. Řízení mě nijak

nezatěžuje, bohoslužba nikdy není tak dlouhá, aby to bylo náročné. Zbytek času někde sedím, s někým povídám a pojídám. Otec biskup to má horší, při bohoslužbě je hlavním aktérem a po ní v podstatě také - spoustu lidí s ním chce mluvit a s dalšími zase potřebuje hovořit on.

Jaký je otec biskup v soukromí, mimo davy farníků?

Hodně se modlí. Má rád přírodu, hudbu, umění.

Vzpomeneš si na nějakou zajímavou či veselou historku?

O ty není nouze. Třeba když vás hasiči nechtějí pustit ke kostelu, protože má přijet biskup. Nebo když na návsi uvidíte podezřelý špalír, tak objedete faru a vniknete do ní nepozorovaně zezadu, obléknete se ke mši a pak se jdete podívat, koho že to náměstí očekávají. Není špatné vzít stopaře, když pan biskup sedí nenápadně na zadním sedadle - to se člověk dozví věcí, zvláště když ten stopař si zrovna jede poslechnout biskupa. Dobré je, když se netrefíte na faru a o svém omylu se nedovíte ani tehdy, co ubezpečíte "hospodyní" o tom, že po mši přijdete na oběd.

Čím tě otec biskup nejvíce inspiruje, čeho si na něm vážíš?

Toho, že žije modlitbou. Při setkání s ním se mi moje starosti zdají malichernější.

Jsou nějaké památné věty, které otec biskup často a rád říká?

Myšlenky v kázáních se samozřejmě často opakují, ale památnou větu vypíchnout nedokážu.

Kolik lidí tvoří nejužší tým ve službě otce biskupa?

Řekl bych, že tři: generální vikář (otec Jiří Mikulášek) - přebírá část organizačních starostí o diecézi, sekretář (otec Jaroslav Čupr, který u nás někdy zastupuje) a sekretářka - tisková mluvčí (Martina Jandlová).

Na jaké nejvýznamnější cestě jsi otce Vojtěcha doprovázel?

Co je nejvýznamnější? Když se v některé farnosti rozhodne skupina lidí žít naplno křesťanství a přijmout k tomu svátost biřmování, to jsou asi nejvýznamnější cesty.

Máš vzpomínku na nějakou další významnou osobnost?

Třeba bývalý nuncijs Giovanni Coppa - neměl vlastního ceremonáře, zaměstnával někoho z místních. Cokoli mu ceremonář naznačil, to poslušně udělal. Ne vždy dobře rozuměl, tak z toho občas vznikly nějaké zmatky. Vždycky ale potom všechny pochválil. Nebo pan kardinál Groër - když jsem čekal v autě na dvoře vídeňského arcibiskupství a on mě viděl, vždy se přišel zeptat, co je nového v Brně. Ale nejvíc vzpomínek mám na pana preláta Horkého. Obdivoval jsem ho pro úžasnou vitalitu ve vysokém věku. Vozili jsme ho v posledních letech jeho života i s invalidním vozíkem, ale měl až do smrti výbornou paměť a přehled. Byl velmi vděčný za každou drobnou a samozřejmou službu.

Za rozhovor děkuje Ivana Horáková

SVATÝ OTEC BENEDIKT XVI. V BRNĚ

Dne 30. května 2009 přijal Svatý otec Benedikt XVI. pozvání prezidenta republiky Václava Klause a České biskupské konference a potvrdil konání své apoštolské cesty do České republiky. Ve dnech 26. až 28. září 2009 navštíví Prahu, Brno a Starou Boleslav. Od založení brněnské diecéze 5. 12. 1777 je to poprvé, kdy papež diecézi, resp. Brno, navštíví. V rámci této návštěvy Benedikt XVI. zve všechny věřící a lidi dobré vůle nejen brněnské diecéze ke společnému slavení mše svaté. Její konání se předpokládá v neděli 27. září 2009 na letišti Brno-Tuřany.

Oficiální stránky informující o přípravách návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v České republice ve dnech 26. - 28. 9. 2009 jsou www.navstevapapeze.cz.

Předběžný program návštěvy v Benedikta XVI. v České republice

Sobota 26. září 2009

Benedikt XVI. přiletí do Prahy, večer se při modlitbě nešpor v katedrále sv. Víta setká s kněžími, jáhny, řeholníky, řeholnicemi a zasvěcenými osobami Čech, Moravy a Slezska.

Neděle 27. září 2009

V dopoledních hodinách má Svatý otec slavit mši na letišti v Tuřanech v Brně, odpoledne pokračuje v dalším programu v Praze.

Pondělí 28. září 2009

Dopoledne bude Svatý otec slavit mši svatou ve Staré Boleslavi, odpoledne odcestuje do Říma.

NÁRODNÍ KAPITULA FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

Dne 6. 6. 2009 byla na Velehrad svolaná volební kapitula národního společenství Sekulárního františkánského řádu - SFŘ.

Společenství, čítající 944 členů, bylo zastoupeno 79 delegáty z Čech a Moravy.

Po mši sv, která se konala s prosbou o pomoc Ducha sv. v kapli společenského domu Stojanov, začalo jednání národní rady podle Rituálu. Zástupkyně generální ministryně Bertha Richaud z Francie zahájila volby krátkým proslovem, který doplnil gen. asistent, conventual P. Martin Bitzer z Argentiny. Dále byli přítomni provinciálové františkánů z Čech, Moravy a Slovenska a další hosté. Překladů se zhostila Regina Kirkingová z Brna.

Dopoledne hodnotil br. Zajíc uplynulé tříleté volební období, splnění a nesplnění daných úkolů. V diskusi promluvil br. Reichel o konferenci SFŘ v Budapešti se zaměřením na příští období v ČR. Na formace, nové členství, 20. leté výročí svatořečení bl. Anežky České, podporu chudých i mimo kostel, vizitace, angažovanost ve veřejném životě, spolupráci se SFŘ v Estonsku, spolupráci s mládeží ve světě, zejména malého zájmu se organizovat.

K 20. výročí svatořečení bl. Anežky Přemyslovny se bude konat ve dnech 16. až 18. října v Praze konference s návštěvou klášterů kapucínů, řádu minoritů, křížovníků s červenou hvězdou, minoritů u sv. Jakuba, poslanecké sněmovny, řádu františkánů u Panny Marie Sněžné, katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, kaple sv. Václava, hrobu sv. Jana Nepomuckého, baziliky sv. Jiří, hrobu sv. Ludmily a bl. Mlady, kostela Všech svatých, kostela sv. Františka z Assisi.

Po přestávce na oběd se konaly vlastní tajné volby, při nich byli zvoleni: ministr br. Václav Petr Němec z Petrovic u Karvinné, zástupce ministra K.Y z Plzně, sekretářka ministra M.Š. z Přerova, hospodářka M.Š z Čáslavi, formátor M. z Prahy, zástupce pro mezinárodní vztahy M.M. J. z Brandýsa n.L. a její zástupce F.R. z Prahy.

Volby byly ukončeny na druhý den po projevu ministra SFŘ o zaměření jejího života v dalším období diskusí a mši sv. v kapli a slavnostním slibem nové Národní rady.

Vilém Sitte

PRVNÍ „V3ESKA“ VYRAZILA Z ČESKÉ REPUBLIKY DO MISIE ZA ATLANTSKÝM OCEÁNEM

V neděli 19. 4. 2009 v 19.00 hodin začala daleká cesta prvního speciálně vybaveného nákladního automobilu Praga V3S z České republiky do misie P. Romana Musila (spolužák otce Miloše) v Baie de Henne na Haiti v Karibském moři.

„V3eska“ nebo „Pragovka“ – to jsou vžitá názvy legendárních českých automobilů, na které má vzpomínky několik generací našich mužů, kteří prošli základní

vojenskou službou. V rámci rozvojového projektu Praga – Haiti, který realizují občanské sdružení Fidcon a Arcidiecézní charita Olomouc, budou na Haiti dopraveny dva vozy tohoto typu. Plně vybavená montážní dílna je již na cestě. Další Pragovka s nástavbou valníků ji bude následovat během příštích měsíců. Obě auta mají být univerzálními pomocníky v těžkých podmínkách misie na Haiti.

„Před cestou jsme provedli poslední nezbytný servis a auto dostalo přepravní značky. Skříň je naložená k prasknutí – veze s sebou záložní motor, spoustu náhradních dílů, ale také léky a další humanitární potřeby. Pragovku teď čeká téměř 700 km cesty po vlastních kolech do přístavu Brementhaven v Německu. Tam bude auto naloženo na zaoceánskou loď a v přístavu Port au Prince na Haiti si ji za 4 týdny převezme P. Roman Musil – misionář z Baie de Henne“, říká Filip Hlásný. Jako řidič a technik bude vyslán na Haiti, aby provedl zaškolení pracovníků misie.

Jedním z řidičů, kteří se účastní několikadenní přepravy auta do přístavu, je farář P. Pavel Pokorný z Jablonného n. Orlicí. Na otázku, jak se dostal do této role, s úsměvem odpovídá: „Oslovili mě organizátoři projektu, kteří pocházejí z méj farnosti. Věděli, že mám potřebné řidičské oprávnění. Také chtěli podpořit duchovní rozměr celé akce. Je to pomoc lidem. Rád jsem si kvůli této cestě vzal na pár dní dovolenou.“

Celý projekt je financován z darů. Pro jeho úspěšné dokončení je nutné zajistit ještě cca 800 tis. Kč. Toto dílo můžete podpořit svým darem na účet veřejné sbírky projektu: 35-1868350237/100, var. symbol 77777, adresa majitele účtu projektu: Arcidiecézní charita Olomouc, Křížkovského 6/505, Olomouc, 779 00. Děkujeme všem laskavým dárcům.

Více informací o projektu naleznete na webových stránkách www.praga-haiti.cz.

Václav Vacek manažer projektu Praga-Haiti

PODĚKOVÁNÍ ZA POMOC MISIÍM SKRZE PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA V ROCE 2008

Milí přátelé misií,

v této chvíli bych vám chtěl z celého srdce poděkovat za vaši pomoc, kterou jste v uplynulém roce 2008 poskytli misiím prostřednictvím Papežských misijních děl. Mám opravdu velkou radost, protože kromě množství modliteb a bohatého duchovního příspěví se ve srovnání s předchozím rokem vybralo na misie o 3 miliony Kč více, tedy rekordních přes 29 milionů Kč! Všechno naše misijní snažení je konkrétním projevem lásky a podanou pomocnou rukou potřebným a trpícím lidem. Minulý rok jsme přispěli na více než 900 bohoslovců v 16 seminářích do Ugandy, Malawi, Bangladéše a Papuy Nové Guineje. Podpořili jsme též Dílo šíření víry a tím nutné opravy a stavby učen, kostelů, kaplí, klášterů, far a duchovních center, mediální projekty, formační programy

pro řeholníky, nákup počítačů, solárních panelů, nádrží na pitnou vodu apod. V rámci 61 projektů Papežského misijního díla dětí jsme poslali do Ugandy, Malawi, Zambie, Angoly, Jamajky, Bangladéše, Indie a Papuy - Nové Guineje životně nutnou pomoc pro téměř 200 000 chudých dětí. Lidé z misí vyjadřují vděčnost svými denními modlitbami za dobrodince. Spoléhám a těším se na další tolik potřebnou pomoc a spolupráci s vámi. Ať sám Bůh, který vidí i to, co je skryté, vám odplatí.

P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD

ROZHOVOR S P. MIROSLAVEM ŠUDOMOU

Na farní pouti ve Křtinách 23. května 2009 jsme se mohli setkat s předchůdcem otce Miloše, P. Miroslavem Šudomou, který byl hlavní celebrantem mše svaté. Požádali jsme ho o krátký rozhovor.

1. Otče Miroslave, kde působíte po odchodu ze Šlapanic?

• Stále na stejném místě: tedy v Boskovicích a ve Svitávce a od roku 2007 také v Knínicích u Boskovic.

2. Jak je to velká farnost (nebo farnosti)? Kolik je tam dětí a mládeže? Čím momentálně žije vaše farnost?

• Farnosti, kde působím, jsou na počet věřících velmi srovnatelné se situací ve Šlapanicích. Rozdíl je v tom, že Boskovice jsou dvakrát větší než Šlapanice a nejsou tak blízko Brna, takže jsou přirozeným centrem regionu. Co se týká života farnosti, je to podobné jako u vás.

3. Je něco, co Vám případně v Boskovicích chybí z toho, co bylo ve Šlapanicích? A naopak, čím by se mohla šlapanická farnost obohatit z toho, co patří k životu vaší současné farnosti?

• Na to jsem již víceméně odpověděl výše. Jsou samozřejmě věci, které jsou jiné, ale musí se na ně hledět v kontextu s celkem.

4. Ve Šlapanicích jste kromě jiného otevřel farní kavárnu. Je farní kavárna i v Boskovicích?

• Ano. Tato aktivita patří k určitému typu a velikosti farnosti. Ale není zas tak dominantní. Jsou i jiné aktivity. Záleží vždy na konkrétních potřebách a možnostech farního společenství.

5. Vzpomínáte někdy na Šlapanice a na své bývalé farníky? Chtěl byste jim něco vzkázat?

• Nemohu tvrdit, že bych si nevzpomněl. Ale všeho s mírou. A jestli chci něco vzkázat? No ano. „Modlete se! Já se modlím také. A v takovémto společenství nejsou rozhodující vzdálenosti.“

Rudolf Staněk

SPOLEČENSTVÍ ČISTÝCH SRDCÍ

„Pochopila jsem, že opravdová láska čeká, proto se zavazuji před Bohem, před sebou samým, svojí rodinou, přáteli, před mým budoucím manželským partnerem a dětmi, které přijdou, že budu žít podle pravidel čisté lásky.“

„Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi mě miloval láskou, která pozvedá i z nejtěžších pádů a léčí i nejbolestivější rány. Očisti mé srdce od všeho zla, které mi nedovoluje zakusit dar čisté lásky a těšit se z něho. Odevzdávám Ti, Pane, svou paměť, rozum, duši i tělo s mojí pohlavností a slibuji, že nebudu mít sexuální styk až do doby, kdy uzavřu svátost manželství. Zároveň se zavazuji nečíst, nekupovat a nesledovat časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem, slibuji, že se budu denně modlit, číst Písmo svaté, pravidelně přistupovat ke svátosti smíření a často přijímat Tělo Páně. Pane Ježíši, buď jediným Pánem mého života. Uč mě kontrolovat můj pohlavní pud a myšlenky. Prosím Tě o pomoc, abych unikal všemu, co činí závislým a zotročuje, zvláště cigaretám, alkoholu a drogám. Nauč mě žít a jednat tak, aby v mém životě byla láska tím nejdůležitějším. Maria, Matko moje, veď mě cestami víry k samotnému zdroji Lásky, k Ježíši, abych vždy jenom v Něho doufal a Jemu věřil. Amen.“

Tento slib a modlitba vystihují, co je ideou Společenství čistých srdcí (SČS). Jde o volné uskupení mladých lidí od 15 let, kteří se snaží žít podle zásad formulovaných v 6. a 9. přikázání Desatera. V ČR jich je již skoro 1000. Jediným závazkem členů je

každý den se pomodlit modlitbu „Pod ochranu tvou“. Žádné povinné scházení se, žádné poplatky. V čem spočívá výhoda formy iniciativy? Je možné se za sebe navzájem modlit, povzbuzovat se a utvrzovat na cestě čisté lásky. Členové nosí prostý stříbrný prstýnek, který dostávají při veřejném přijetí. SČS je otevřeno i členům jiných církví než katolické (Po domluvě se denně modlí jinou modlitbu.) či lidem rozumově „pomalejším“, pokud chápou hlavní myšlenku a ztotožňují se s ní. (Více na www.spolcs.cz.)

Dvakrát do roka se členové, kteří mohou a chtějí, scházejí na společných víkendech. Tak tomu bylo i 24. – 26.4. 2009 na faře ve Vranově nad Dyjí, kde působí P. Marek Dunda, jeden ze zakladatelů tohoto společenství. Asi 50 lidí ve věkovém rozmezí 15 – 35 let z různých koutů republiky se sešlo ke společnému sdílení, modlitbám, hrám, přednáškám (svědectví mladých manželů ze SČS, osvěžení hlavní myšlenky ústy otce Marka) i výletu na zříceninu Hrádek. Vyvrcholením tohoto setkání bylo přijetí 14 nových členů při nedělní mši svaté.

Já jsem členkou SČS od července 2008. Jsem za něj moc vděčná, beru ho jako silnou motivaci a mám radost, že je u nás tolik takto smýšlejících lidí, které naše společnost potřebuje.

Michaela Klímová

TŘETÍ VYDÁNÍ VZPOMÍNEK

V těchto dnech vychází již 3. doplněné vydání knížky paní učitelky Josefy Vlčkové „K výšinám“. Náklad tak dosahuje 1880 kusů. Věnováno je návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v Brně 27. září L. P. 2009, historicky první cestě papeže do naší diecéze.

Uvádím z dopisů reagujících na druhé vydání: „Knižka K výšinám´ obsahuje krásná svědectví o Pánem požehnaném, přesto mnohdy nelehkém a zkoušeném životě Vaší matky i rodiny (biskup plzeňský Msgre Fr. Radkovský). - „Je velmi hodnotná a krásná“, proto objednávám více kusů (čtenářka z Nivnice). – Nepoznala jsem rodinu, která s takovou láskou s Bohem a mezi sebou navzájem tak žila. Láska, něžnost, vzdělání, odevzdání do Boží vůle. Pán Bůh zaplat' a prosím aby s kým se setkáváte, byl Vámi, Vaší milou rodinou a rozdávající Boží láskou potěšen a požehnan (hospodyně kněze, Uherčice). – Poutnice do Medžugorje děkují za knihu, jsou rády, že je doprovázel kněz. - „Kniha přináší mnoho událostí, fotek a modliteb. Také vzpomínky na seminář, kde jsme strávili společně několik roků. Kronika uplynulých časů, které byly pohnuté, náročné a krásné.“ Msgre Josef Šich, prezident České Charity Olomouc. – „Je málo takových rodin na naší Moravě a je dobře, že to svědectví dostalo i knižní podobu pro poučení a povzbuzení jiných křesťanských rodin. Je to i připomínka na seminární roky v Litoměřicích, kde jsem měl možnost poznat Tebe i Tvé dva bratry (dnes už zesulé). Mám sestřenicí ve Šlapanicích (M. Jašková), stále učím na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži, jsem členem kapituly u sv. Mořice

v Kroměříži a v neděli vypomáhám ve Vizovicích.“ P. Arnošt Červinka. – P. Fr. Pevný SJ z Brna píše, že měl hospodyně ve Vítkově pí učitelku Marii Kadidlovou. Ta byla spolužačkou na učitelském ústavě a přítelkyní naší + maminky Josefy Vlčkové. Zemřela vloni (94 roků). - „Děkuji za velmi zajímavou knihu, udělal jste mi velkou radost“ (P. Bohumil Kolář, kanovník u sv. Víta v Praze). - Pan prelát Msgre ThDr Josef Laštovica píše: „Čekají mě v neděli 10. 2. odpo. Šestidenní exercicie se Sv. otcem ve Vatikáně v nádherné kapli Redemptoris Mater. Také tam na Vás a Vašeho „šéfa“ otce Mičánka (kterého zdravím) vzpomenu. Potom mě čeká tvrdá práce pro Matku Vojtěchu“(pozn.: na jejím blahorečení). – Mons. Prof. ThDr. K. Skalický, proděkan Jihočeské teologické fakulty (České Budějovice) píše: „Srdečný dík za překrásné svědectví křesťanského života a statečnosti Vaší vzácné matky...v těžkých dobách, jichž jsme pamětníci.“- Rovněž pan kardinál T. Špidlík SJ si při četbě této knihy obnovil mnohé staré vzpomínky na Moravu i na Šebestiána Kubínka, apoštola dobré knihy (např. str. 109). - Ing. M. Jandlová, tisková mluvčí biskupství, a pan sekretář Mgr. Čupr děkují za publikaci, mapující život kněze a jeho blízkých. – Otec arcibiskup K. Otčenášek blahopřeje ke 2. vydání, protože ví, co to obnáší, než taková knížka spatří světlo světa, píše ct. s. M. Mlada. - Apoštolský nuncius Msgre Diego Causero rovněž ze srdce děkuje a přeje požehnaný další kněžský život. - Neuveřejněná příhoda: V neděli po bohoslužbě ve třech kostelích přijdu na oběd ke známým. Jejich vnučka se ptá: „Pane faráři, půjdeme na farmu?“ Přemýšlím, kde mám farmu? Pak mi napadne, že jde o „faru“, kde máme místnost pro vyučování náboženství.

Děti měly rády veselé vyprávění, zpestřoval jsem někdy pro osvěžení recitací Hurvínka a Spejbla. - Doplnil bych o vzpomínku pozdějšího děkana CM bohosl. fakulty Prof. Dr Wolfa: v létě při koupání bohoslovců v řece Labi na soutoku s Ohří se topil můj bratr Jiří Vlček. On si toho všiml a pomohl mu z vody. - I pan biskup Msgre Jan Baxant jednou v zimě se probořil na řece Labi a zapadal do bahna. Nebýt včasné pomoci, neměli bychom dnes usměvavého biskupa. - Pozn.: Na straně 266 lze doplnit jméno syna manželů Kateřiny /vnučky autorky knihy/ a Myrona Doschových Dominica Filipa, narozeného 23. 4. 2008. Otec je z Fairbanks na Aljašce, kde je nedaleko obec Severní Pól – tam si děti píší přání k Vánocům. – Ke straně 352:26. května 2008 se uskutečnil ve Šlapanicích fotbalový zápas mladých kněží Morava – Čechy s výsledkem 4:0. - Kéž nás provází přímluva Matky Boží Panny Marie, abychom uměli jednat vždy s úsměvem, jak jsme měli několikajazyčně napsáno v seminární fotokomoře v Litoměřicích!

S přáním stálé radosti P. Josef Vlček.

VELIKONOCE V IRSKU

Letošní Velikonoce pro mě byly naprosto nezvyklé. Postní dobu jsem prožila tak, že jsem si ani neuvědomila, že nějaká je. Každý den od rána do večera jsem pracovala na výstavě Tutanchamona v Brně a všechno ostatní šlo mimo mě. Jednak jsem potřebovala vydělat si nějaké peníze na Irsko, ale taky jsem si tam chtěla být, ty tři měsíce strávené v Titanic Hall pro mě patří k těm nejhezčím v mém životě.

Postní doba tedy proběhla tak nějak beze mě. Dva týdny před Velikonocemi jsem odletěla do Irska, abych tady strávila následujících sedm měsíců. První neděli, dva dny po příletu, jsem zjistila, že mše už byla. Ale aspoň jsem se podívala do kostela, zjistila, kde je, jak jsou bohoslužby a pobrala nějaké ty materiály, abych se jednak trochu zorientovala a taky procvičila angličtinu (i když musím říct, že zrovna tohle procvičování...no žádný účinek nevidím).

Následující neděli jsem se už na mši dostala. Byla to zrovna Květná neděle. Data a události církevního roku šly v té době zcela mimo mě, navíc jsem se vzpamatovávala z toho, že jsem v novém prostředí, kde bych si měla na nějakou dobu zvyknout. Až když jsem viděla, jak si lidi nosí větvičky a čím začíná mše, pochopila jsem, co je za den. Větvičky vypadaly jak větvičky modřínu nebo něčeho podobného.

Jen díky tomu, že znám mši, jsem věděla, která část asi je, nerozuměla jsem totiž ničemu. Zdejší kněz mluví strašně rychle a navíc trochu huhňá, kromě toho jako Ir má i irský přízvuk, takže jsem jen seděla a hleděla. Do slova a do písmene. Na závěr, když říkal informace o bohoslužbách ve Svatém týdnu, jsem ale aspoň trochu porozuměla. I když to bylo to jediné z celé mše.

Na velikonoční svátky jsem si naplánovala jít na bohoslužby. Na Zelený čtvrtek jsem si ale až večer uvědomila, že mše už začala, a já jsem ještě pořád s dětmi, nešlo je nechat jen tak a z ničeho nic odejít. Takže jsem mši propásla. Na Velký pátek jsem přišla na obřady o něco později, došla jsem zrovna na konec první části, tzn. těsně před uctíváním kříže. Probíhalo to tady tak, že vpředu před presbytářem stáli dva ministranti, drželi kříž a lidé chodili dopředu a líbali kříž. Po každém políbení kříže jeden z ministrantů dotyčné místo utřel hadříkem. Navíc po kostele chodil jeden z místních farníků, který přinesl malý kříž lidem, kteří nemohli vstát a jít dopředu, především starým a těžko pohyblivým. I on měl u sebe hadřík a políbené místo vždycky utřel.

Do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli půjdu na vigilií Bílé soboty. Začínala v devět hodin večer, což není tak pozdě, ale zpáteční cesta mě dost viklala. Šla bych sama, potmě, bez baterky, kterou jsem ještě neměla. Ve vesnici by to bylo celkem v pohodě, protože by šla spousta lidí, ale za bránou farmy se prochází parkem, a to jsem měla docela strach. Ale nakonec jsem se odhodlala a rozhodla se jít.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně tady probíhala trochu jinak než u nás. Začínalo se samozřejmě venku před kostelem, ale začínal tam pouze kněz, všichni farníci seděli v lavicích v kostele. Díky tomu, že kněz tu nosí mikrofon připnutý na tváři, může se volně pohybovat bez omezení.

Když kněz vcházel do kostela se zapálenou svící, Paškálem, zřejmě mu utekli ministranti, protože bylo jasně slyšet, jak na ně volá "Servants, stop, don't run, come back" (ministranti, neutíkejte, vraťte se zpět). To byl takový vtipný okamžik ☺, který pobavil celý kostel.

Když jsme po vigílii vycházeli z kostela, místní kněz stále ještě v albě stál venku u vchodu a každému popřál „Happy Easter“, tedy Veselé Velikonoce, stejně tak i na druhý den, na Hod Boží velikonoční. To mě překvapilo, nikde jinde jsem to nezažila, ale bylo to moc pěkné. Při dalších nedělních mších jsme si pak všimla, že vždycky po skončení mše stává před kostelem a každého zdraví, všem přeje dobré ráno (i když je téměř poledne☺) a ptá se, jak se daří.

Na velikonoční neděli jsem pak byla pozvaná k Dorotce, Polce, která tady na farmě pracuje u koní, na snídani. Přijela i její maminka s dcerou sestřenice, kamarádka a několik známých, takže polštiny jsem si opravdu užila, ale rozuměli jsme si ☺.

Poláci, stejně jako my, žehňají pokrmy. V Irsku se toto nedělá, neznají to. Protože je tady však velké množství Poláků, existují tu i polské obchody nebo se slouží polské mše. V sobotu, půl hodiny před vigílií, přijel kněz z Bagenalstown, aby požehnal pokrmy. Nežehňají je na velikonoční neděli, ale v sobotu večer před vigílií, a veškeré požehnané pokrmy se musí následujícího rána sníst.

Proto jsme se sešli u Dorotky na snídani. No na snídani: stůl byl plný jídla a uprostřed byl košík s požehnanými pokrmy (chléb, vajíčko, koláč, sýr, maso, pomeranč...). Každý dostal kousek z pokrmů v košíku a následně se všichni pustili do jídla. Bylo tam ode všeho něco, chléb, šunka, sýr, uzené maso, různé saláty, sladký i slaný koláč, ovoce, vajíčka... Na 11 hodinu jsme se vypravili na mši a po návratu jsme pokračovali ve snídani. Rozešli jsme se asi kolem půl třetí odpoledne.

Večer pak moje Velikonoce pokračovaly, tentokrát irskou částí. Všichni jsme se sešli ve velké kuchyni u prarodičů – prarodiče, moje rodina a Morganova sestra s rodinou, včetně dětí. Obecně se v Irsku asi moc nedrží velikonoční pondělí, lidé Velikonoce chápou spíše jako křesťanský svátek. Přestože Irsko je z velké části katolickou zemí, dostala jsem se do rodiny řekla bych nekatolické. Moje rodina tedy Velikonoce nijak neslaví, pouze se na velikonoční neděli schází na večeři (na večeři z toho důvodu, že v Irsku je hlavním jídlem večeře, ne oběd).

Měli jsme krocana – jedla jsem ho poprvé v životě! A byl výborný. Po večeři Tina, babička, z trouby vytáhla „rhubarb crumble“, tedy rebarborový dezert (na sladko uvařená rebarbora, na tom něco dvě vrstvy směsi podobné naší posypce na koláče) a podával se buď s krémem, nebo se zmrzlinou. Crumble se tady jí ještě teplý, ale je výborný.

Velikonoční pondělí, jak ho známe my, tady nenajdete. Po celém Irsku se pořádají dostihy, proto ten den v televizi vidíte přímé přenosy z různých závodů, určitě to není den pomlázky. Když jsem v mojí rodině vysvětlovala, jak u nás probíhá pomlázka, bylo jim to absolutně neznámé. Nevím, jak pro kluky, ale pro nás děvčata je to určitě příjemné☺.

Postřehy z Irska

Nevím, jestli je to tak po celém Irsku, protože jsem byla na mši jen tady ve vesnici, ale kněz těsně před začátkem mše jde vždy dozadu „v civilu“ a albu si obléká u zadního vchodu za lavicemi. Ministranti pak vyjdou vpředu ze sakristie, dojdou dozadu a společně s knězem pak přichází dopředu k oltáři.

Ministranti – to je další zajímavá věc tady. Ministrují tady hodně děvčata. Mállokdy jsem tu zažila ministrovat chlapce, pokud ano, tak třeba z osmi ministrantů byli maximálně dva chlapci, zbytek děvčata, často ministrovala samá děvčata.

Na začátku mše kněz vždy začíná křížem, poté následuje pozdrav a kněz zdraví farníky „Dobré ráno“, farníci pak odpovídají „Dobré ráno, otče“.

Téměř každou neděli přede mší je před kostelem sbírka. Nevím, jestli je to součást sbírky, která probíhá vždy během mše nebo jestli je to samostatná sbírka, ale u brány vždy někdo stojí, vedle něj je malý stolek s kasičkou a často nějaká cedule. Naposledy jsem tam viděla nápis „Please give generously“, tedy „Prosím, přispívejte štědrě“.

Vzadu v kostele na stolečku je každou neděli připravena hromádka textů. Jsou to dvojlisty formátu A5, na kterých jsou ke každé konkrétní neděli texty na mši – veškeré promluvy, odpovědi farníků, čtení včetně evangelia, žalm nebo písně. Pokaždé jsme však zažila, že písně byly vždy jiné a že třeba text, který odpovídá eucharistické části, je mnohem delší, než zdejší kněz pronáší. Proto než jsem to zjistila, jsem se kolikrát v textech ztratila ☺.

Sbírka během mše probíhá tím způsobem, že zhruba na každé třetí lavici je zavěšena taštička, kterou si lidé pak sami vezmou, předávají mezi sebou, házejí do ní peníze a následně ji sami opět zavěsí na lavici. Často jsem viděla, že lidé do taštičky dávají peníze v obálkách.

Mgr. Jana Horáčková, Borris (hrabství Carlow, jihovýchodní Irsko)

ÚSPĚCH NAŠICH DĚTI V SOUTĚŽI O SVATÉM PAVLOVI

Vědomostní soutěž k roku sv. Pavla dospěla až do meziděkanátního finále, které se konalo v pátek 15. května 2009 v Brně na Petrově. Děti z naší farnosti v něm byly velmi úspěšné. Ve finále 3. a 4. tříd obsadil 6. místo Jakub Macků, v kategorii 5. a 6. tříd se na 3. místě umístila Anežka Hlávková a na 4. - 5. místě Patrik Buchta a mezi dětmi ze 7. až 9. tříd zvítězil Vojtěch Hlávka a na 6. místě byl jeho bratr Tomáš Hlávka. Všem jmenovaným dětem blahopřejeme a děkujeme za výbornou reprezentaci naší farnosti! V příloze najdete fotografii všech jmenovaných dětí.

TIPY NA PRÁZDNINY

Pout' rodin

Diecézní pout' rodin ve Žďáru nad Sázavou se uskuteční v sobotu 29. 8. 2009 od 9.00 do 16.00. Pontifikální mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem Cirklem bude sloužena v 10.00 hod.

Programy pro seniory:

Dne 1. 6. jsme zahájili přihlašování do bezplatných programů i programů za úhradu pro seniory v Centru pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, Brno; na období od září 2009. Přihlášky na recepci, tel.542 217 464, kancelář 731 604 219.

Prázdninová dopoledne pro rodiče s dětmi do 5 let

Centrum pro rodinu a sociální péči vás zve 29. 6. – 3. 7. a 24. – 28. 8. na Prázdninová dopoledne pro rodiče s dětmi do 5 let, 9 – 12 hod. Přihlášky na tel. 542 217 464

Prázdninová PŘÍPRAVA K PORODU S CVIČENÍM

Od středy 8. července 2009 zahajuje Centrum pro rodinu a sociální péči Prázdninovou přípravu k porodu pro maminky. Přihlášky: recepce CRSP, Josefská 1, Brno, tel: 542 217 464, 731 402 731, dana.chaloupkova@centrum.cz

Prázdninové víkendové kurzy pro nastávající rodiče

Maminkám i párům čekajícím miminko v srpnu a v září nabízíme příležitost připravit se na porod i v době dovolených. Kurz probíhá vždy během pátku odpoledne a soboty dopoledne. Přihlášky: recepce CRSP, Josefská 1, Brno, tel: 542 21 74 64, 731 40 27 31, dana.chaloupkova@centrum.cz

Prázdninové dílničky pro holky i kluky od 8 do 12 let

V Centru pro rodinu a sociální péči Brno na Josefské 1 ve dnech 27.7 - 31.7.09 vždy v čase 8.30 - 12.30h. Přihlášky na tel: 542217464 mob: 731402731, nebo osobně na recepci CRSP.

POZOR - LETNÍ FOTOSOUTĚŽ PRO ČTENÁŘE OKÉNKA

I letos je možné zúčastnit se letní fotosoutěže. Podmínky zařazení foto do soutěže:

- Maximální velikost přílohy v jednom emailu 2 MB
- Posílejte jen jedno foto na jednoho člena rodiny
- Prázdninové téma - námět fotografie se musí týkat prázdninových kratochvílí, letních radovánek či jiných slastí či strastí slunných dní
- Termín uzávěrky soutěže: 31.8.2009 – příspěvky po tomto termínu nebudou zařazeny
- Fotografie v elektronické podobě zasílejte na okenko@farnostslapanice.cz a do předmětu napište „FOTOSOUTĚŽ“

INZERÁT

Pomozte najít mladé rodině domeček, pozemek, nebo zahradu s možností zástavby. Za každou nabídku budeme vděční. Volat je možno na číslo 605 960 639. Děkujeme.

Lenka a Vašek Jaškovi.

A NA KONEC NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Překlad části evangelia do brněnského Hantecu

Šéf vzal plac u kasy a házel čučku, jak ju maníci futrujó prachama. Fůra kolíků vyplázla těžký lováče. Naklusala taky nějaká koc, nic moc nóbl, a smékla tam dva drobáky, cirka tak búra. Šéf hókl na mladý a hodil k nim řeč: „Šlus, garantuju vám: tadle koc vysolila větší balík než celá ta partija, co futrovala kasu. Všecky ty móky vyšpulily, co jim od chlebárny upadlo. Tadle koc to smékla na doraz.“

Ptá se kudlanka nábožná jetele: „Jeteli, proč se nemodlíš?“ Jetel smutně odpoví: „Já nechci být spasen.“

Převzato z www.katolik.cz

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 28.8.2009

Plánované **datum vydání**: 13.9.2009

E-mail, na který je možno posílat příspěvky: okenko@farnostslapanice.cz

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice

telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>

Tisk: OLPRINT – Jaroslav Olejko, Brněnská 228, 664 51 Šlapanice, telefon: 544 228 208

NEPRODEJNÉ!

